

ת"ד 9290/02/17 - מדינת ישראל נגד אברהם סוליימנוב, משיח דוידוב

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 9290-02-17 מדינת ישראל נ' סוליימנוב ואח'

בפני	כבוד השופטת מגי כהן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. אברהם סוליימנוב 2. משיח דוידוב

הכרעת דין

האישום :

כנגד הנאשמים אברהם סוליימנוב (להלן: **נאשם 1**) ומשיח דוידוב (להלן: **נאשם 2**) הוגש כתב אישום לפיו בתאריך 23.11.16, בשעה 18:20 או בסמוך לכך, נהג נאשם 1 ברכב פרטי מסוג שברולט מ.ר. אאאא (להלן: "**הרכב**") וכשלצדו ישב ברכב נאשם 2, ברחוב דוד רזיאל ברמלה, מכיוון צפון לדרום, וחצה את מעגל התנועה הסמוך לבית מספר 6 (להלן: "**הכיכר**").

תנאי הדרך היו כדלקמן: כביש אספלט סלול, תקין ויבש, חד מסלולי וחד סטרי, בכיוון נסיעת הנאשם מעבר חצייה מסומן היטב (להלן: "**מעבר החצייה**"); תמרורי 306 מוצבים בשני צדי הדרך באופן ברור ובולט, מזג אוויר בהיר, ראות טובה מאוד, לילה, תאורת רחוב פועלת בצורה טובה מאוד, שדה הראיה פתוח בכיוון נסיעת הנאשם פתוח למרחק של 57.8 מטרים לפחות.

באותה העת, חצתה ר"פ, ילידת שנת 1988 (להלן: "**הנפגעת**") את מעבר החצייה מכיוון שמאל לימין.

בשלב זה, עת הגיע רכבו של נאשם 1 למעבר החצייה, המשיך בנסיעה שוטפת ופגע עם חזית ימין של הרכב בנפגעת אשר הספיקה לחצות חלק ניכר ממעבר החצייה (להלן: "**התאונה**").

כתוצאה מהתאונה, הוטחה הנפגעת על צדי הכביש.

נאשם 1, אשר הבחין בנפגעת, סטה עם רכבו שמאלה, עלה על הכיכר עם הגלגלים השמאליים של הרכב והמשיך בנסיעתו. בחלוף מספר מטרים הוריד את נאשם 2, אשר הבחין אף הוא בנפגעת ובתאונה, והמשיכו כל אחד לדרכו.

נאשם 1 אותר כשהוא בביתו וכשהתבקש ע"י המשטרה ליתן את מספר הרישוי של הרכב, מסר מספר שגוי.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה הנפגעת בגופה והובהלה לטיפול רפואי בבית חולים אסף הרופא, שם נמצא כי לנפגעת שברים בזיזים הרוחביים בעמוד השדרה L2-L3 משמאל.

הרשלנות המיוחסים לנאשם 1, במצטבר ו/או לחילופין:

- א. לא ציית לתמרורים ולא נתן זכות קדימה כנדרש להולכת רגל במעבר חציה.
- ב. לא האט או בלם טרם פגיעה בנפגעת ובהתקרבו למעבר החציה.
- ג. פגע בנפגעת על מעבר החציה ונמלט מהמקום.
- ד. לא נהג כפי שנהג מן היישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

במעשיו האמורים לעיל, נהג נאשם 1 ברכב, היה מעורב בתאונה בה נפגע אדם ועל אף ידיעתו זאת, לא עצר במקום התאונה או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמד על תוצאות התאונה ולא הזעיק עזרה, נהג בקלות ראש וברשלנות וגרם לתאונה בה נפגע אדם חבלה של ממש.

נאשם 2 נסע ברכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, לא התקשר לגופי ההצלה הנחוצים ולא הזעיקם למקום התאונה, בהקדם האפשרי בנסיבות העניין.

להלן הוראות החיקוק לפיהן מואשם נאשם 1:

1. הפקרה אחרי פגיעה- עבירה לפי סע' 64א(ב) לפקודת התעבורה.
2. נהיגה רשלנית אשר גרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש- עבירה לפי סעיפים 38(3) ו-62(2) לפקודת התעבורה.
3. אי ציות לתמרור- עבירה לפי תקנה 67(א) ו-22(א) לתקנות התעבורה.

הוראת החיקוק על פיה מואשם נאשם 2:

1. חובת נוסע להתקשר לגופי הצלה - עבירה לפי סע' 64א1 לפקודת התעבורה.

הכפירה

נאשם 1 באמצעות ב"כ עו"ד וקסלר יפים מטעם הסנגוריה הציבורית, הודה בסעיפים 1, 3, 4, 8.

כפר בסעיפים 6, 9ב', 9ג', 10 והוסיף:

סע' 2ג' - הסכים לכך שהיו תמרורי 306 בצדי הדרך, אך לא מבינים את המונח "בולט".

סע' 2ד' וסע' 2ה' - טען כי המונח "מזג אוויר בהיר ראות טובה" הוא אמורפי, אך כן מסכימים לכך שהראות הייתה טובה וסבירה לשעות הלילה.

סע' 5 - הנפגעת לא הוטחה אל המדרכה אלא נפלה למדרכה.

סע' 7 - הנאשם אכן טעה במספר הרכב, אך זאת בשל כך שמסר את המספר מהזיכרון.

סע' 11 - טען כי מדובר בחוסר זהירות ולא קלות ראש.

בדיון שהתקיים ביום 28/2/19, בפתח הסיכומים, הודיע ב"כ נאשם מספר 1:

"כדי לצמצם את המחלוקת לאור העדויות שנשמעו בתיק, המחלוקת היא רק באשר למודעות של הנאשם לעצם הפגיעה. אנחנו טוענים שהסעיף הנכון היה בנסיבות העניין הוא 64א שברשלנות אנחנו מודים. אין מחלוקת לגבי האחריות לתאונה ולתוצאות התאונה. הנאשם מודה בהפקרה ברף הכי נמוך. אם (נרשם במקור הם" - הבהרה שלי מ.כ.) הוא מורשע בסעיף 64א למעשה אין אישום כלפי הנאשם השני".

נאשם 2 באמצעות ב"כ עו"ד גולני -

הצטרף לכפירה של ב"כ נאשם 1, טען כי בכל כתב האישום לא מייחסים לנאשם 2 ידיעה על התאונה או הפגיעה.

כמו כן, כפר בעובדה כי הנאשם ידע על הפגיעה, חש, ראה או הבחין בה. הוא היה כנוסע ברכב ומצבו הבריאותי לא מאפשר לו לשמוע.

הוגשו בהסכמה:

ת/1 - הודעת הנפגעת - ר"פ.

ת/2 - הודעת קב"ט קניון רמלה איגור שמחייב

ת/3 - הקלטת שיחה עת/3 למוקד 100.

ת/4 - הודעת עד ראייה שמחה רזנבי

ת/15 - סרטון התאונה מזווית אחת שהוצא ע"י עת/5 ו-עת/9

ת/16 - 3 סרטונים של התאונה

ת/18 - מסמכים רפואיים של הנפגעת - ביה"ח אסף הרופא

ע"ת/6 מתן קליש

קצין בוחנים מרחב שפלה, כתב וערך דוח עיכוב (ת/17) ומזכר (ת/19).

במזכר תיעד את השתלשלות האירועים, מהרגע בו קיבל את מספר הטלפון של נאשם 1 מאחותו והתקשר לנאשם שלא

זכר את מספר הרכב. בדיעבד, התברר שהמספר שנמסר אינו תואם את מספר הרכב שבו נהג בתאונה והוסיף כי הרכב רשום על שם אמו של הנאשם - רוזה.

העיד, כי שוחח עם נאשם 1 כאשר הגיעו לעכב אותו ותשובתו הייתה שלא הרגיש כלום (עמ' 13 ש' 23) לאחר מכן בדקו את הרכב שהיה ברשותו.

ע"ת/9 רס"ב יניב ידעי

שוטר קהילתי במשטרת רמלה, ערך דוח פעולה (ת/20).

הסביר כי שעת האירוע מתועדת בדו"ח ממוחשב על פי דיווח שנעשה למחוז מרכז (עמ' 15 ש' 22-23).

סיפר, כי במקום התאונה שוחח עם המודיעה **ע"ת/3** אורטל זיפתי בלבד, אסף את הדברים של הנפגעת שהתפזרו וזימן למקום את הבוחן שביצע את הצילומים.

ע"ת/3 אורטל זיפתי

עדת ראייה. באמצעותה הוגשה הודעתה במשטרה (ת/21) ושרטוט (ת/21ב').

סיפרה כי הייתה עם אמה שגם ראתה את התאונה. הנפגעת חצתה את הכביש ואז לקראת סוף מעבר החציה רכב שברולט כחול בא ופגע בה. רכב שנסע אחר הרכב הפוגע מסר לה את מספר הרישוי של הרכב וסיפר לה שראה כי הנאשם הוריד נוסע.

היא התקשרה למשטרה ואח"כ חזרו אליה (הקלטה למוקד 100 ת/3)

העדה זכרה שתי מכות ושהנהג פגע בהולכת הרגל פעמיים (עמ' 21 ש' 17-23).

בפעם הראשונה עם החזית של הרכב ובפעם השנייה עם חזית צד ימין (עמ' 22 ש' 24) .

ע"ת/8 קטימה דאהש

עובד בשיטור עירוני בתחנת רמלה, ערך דוח פעולה (ת/22).

סיפר כי רס"ב ידעי **ע"ת/9**, הגיע לאישה שדיווחה על האירוע, הוציא את מספר הרכב הפוגע מהמסוף ומסר לו את כתובת הנאשם. הוא נסע לשם וכשהגיע ראה את רכב הנאשם בחניה, הוא הודיע לו על עיכוב וסיפר: "**הודעתי לו על עיכוב ואז הוא היה לחוץ, הוא אמר לי "לקחו את הבחורה לבית חולים" אמרתי לו על איזה בחורה הוא מדבר. דיווחתי בקשר**" (עמ' 24 ש' 26-27).

ע"ת/5 שמביק אייל

בוחן תאונות דרכים במשטרה מזה 8 שנים.

ערך - דו"ח בוחן **ת/5**, לוח תצלומים **ת/6**, תרשים תאונת דרכים **ת/7**, סקיצה **ת/8**, הודעת נאשם 1 תחת אזהרה מ-27.11.16 **ת/9**, הודעת נאשם 2 תחת אזהרה מ-24.11.16 **ת/10**, הודעת נאשם 1 תחת אזהרה מ-27.11.16 **ת/11**, דוח צפייה ממצלמת אבטחה מספר 100 **ת/12**, דוח צפייה ממצלמת אבטחה מספר 128 **ת/13**, דוח צפייה ממצלמת אבטחה מספר 132 **ת/14** מזכר מיום 23.11.2016 **ת/23**, מזכר (2 עמודים) 23.11.16 **ת/24**, העתק צילום אוויר ומפה **ת/25**, דוח פעולה בוחן שערך רס"ב אייל שמביק **ת/26**, מסמך שרטוט "10 מטר ממעבר החצייה" ממוגש ומסומן **ת/27**, מזכר **ת/28**.

העד סיפר כי קיבל הודעה על תאונת פגע וברח, הגיע למקום האירוע, ביצע עבודת בוחנות הכללה הכנת סקיצה **ת/8** וקשירת כל הממצאים שנמצאו בזירה, מדידה, צילום וניסוי שדה.

את ניסוי השדה ביצע באמצעות ניידת משטרה מסוג טיוטה מספר 10800, מאחר והרכב הפוגע עזב את מקום התאונה. השוטר ידעי **עת/9** דימה את הולך הרגל בניסוי.

העד הוסיף כי במהלך הניסוי, סימן על האספלט את הנקודה בה הצליח להבחין במעבר חצייה מתוך הניידת וכן, סימן על אספלט את הנקודה בה הבחין בהולך הרגל והסביר כי שדה ראייה לא משתנה במהירות של 20 או 40 קמ"ש (עמ' 63 ש' 6-8).

כאשר הגיע לביתו של נאשם 1, צילם את הרכב ובעדותו נתן הסבר לגבי התמונות שבלוח התצלומים.

בנוגע למזכר **ת/23** הסביר שרשם שעבר הולך רגל עם תינוק על הידיים וציין בפני השוטר ידעי **עת/3** שהוא זה שרדף אחרי הנאשם ומסר לו את מספר הרכב. השוטר ידעי ביקש ממנו את פרטיו, אך הוא לא היה מעוניין למסור אותם ולהיות מעורב.

קבע שמקדם החיכוך הממוצע בתנאי הדרך שהיו במקום הוא 0.7 (**ת/8**).

ב**ת/24** רשם, כיצד קבע את מהירות הרכב הפוגע, את מיקומה של הולכת הרגל במעבר החצייה (עמ' 39 ש' 6-8) וכיצד ידע מתי ואיפה בדיוק הייתה הולכת הרגל במעבר החצייה (עמ' 39 ש' 3-8).

העד סיפר שבחן את הרכב ושקיבל את סרטוני האבטחה **מעת/2**, קב"ט קניון עזריאלי ברמלה, איגור סמחייב, אשר העביר לו את הסרטונים לדיסק און קי והוא צרב אותם לדיסק קשיח ומחק אותם לאחר מכן.

הבוחן קבע בחוות דעתו, כי התאונה הייתה נמנעת והגיע למסקנה כי ניתן היה להבחין בהולכת הרגל. "**מקדם החיכוך שקבעתי 0.7 ועולה מהשחזור שאם נהג הרכב היה מגיב מיד כאשר הולכת הרגל החלה לחצות במעבר החצייה היה נעצר במרחק של 3.4 מטר לפני הולכת הרגל ומונע את התאונה, ובכך התאונה הייתה נמנעת**" (עמ' 39 ש' 25-28).

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העידו לפי הסדר:

נאשם מס' 1 העיד להגנתו, וכן העידו אחותו אלכסנדרה רבידואחיו איציק סוליימנוב

נאשם 1

סיפר מה קרה ביום התאונה, מהיכן הגיע ולאן נסע. העיד כי לקח את נאשם מס' 2 טרמפ למסעדת "ירושלים" שלידה יש מאפיית לחם, הנמצאת במרחק של כ-100,200 מהמקום שבו נפגשו והמשיך בדרכו. אח"כ המשטרה התקשרה אליו כשהיה בסופר, סיפר שהשוטר בטלפון אמר לו כי הוא פגע במישהי ושאל את מספר האוטו, הוא טעה במספר ואמר לו לחכות ושהוא יצא החוצה לראות מה המספר ואז מסר אותו לשוטר. אחותו סיפרה שהתקשרו אליהם הביתה ואמרו שהוא פגע במישהו. בחקירתו הנגדית מסר, כי נסע במהירות של כ-20 קמ"ש בערך.

העיד כי תמיד מסתכל על הכביש, מכיר את מעבר החציה, את הכביש והכיכר, נוסע שם הרבה וזה קרוב לביתו (עמ' 82 ש' 23-30, עמ' 83 ש' 1-10).

סיפר שכל הזמן הסתכל על הדרך וכי הוא שומע ורואה טוב. אחרי שעבר את הכיכר לא שמע צעקות, לא אנשים ולא ראה אותם מנופפים, היה טייפ באותו זמן והחלונות היו סגורים (עמ' 83 ש' 28-32).

ביחס לסרטון, הסכים עם התביעה שהרכב לא ממשיך ישר וסוטה שמאלה ואז ימינה.

כאשר התבקש לתת הסבר, מדוע בסרטון רואים את הרכב בולם ונדלק אור ברקס שניה לאחר הפגיעה אם לא ראה ולא הרגיש את הפגיעה, אישר כי לחץ על הברקס וציין כי עשה את זה כדי לא לנסוע מהר (עמ' 86 ש' 20). הנאשם התייחס לבחירתו לשמור על זכות השתיקה (עמ' 89 ש' 3-4).

אלכסנדרה רביד

אחותו של נאשם 1, גרה עם אמה ברמלה, סיפרה כי התקשרו מהמשטרה וביקשו לשוחח עם אמה, נשאלה האם יש לאמה רכב שברולט וביקשו ממנה את מספר הרכב.

השוטר מסר לה שהרכב הזה היה מעורב בתאונת פגע וברח וביקש ממנה את הטלפון של האחים, היא מסרה לו את הטלפון של אחיה הקטן איציק.

העדה העידה שיש להם 2 רכבי שברולט והיא לא זוכרת את מספרם, אחד של אברהם והשני של איציק והרכב על שם אמה והוא אצל אחיה (עמ' 99 ש' 1-2, עמ' 100 ש' 8-9, 11)

העידה ששאלה את אחיה הצעיר איציק האם היה בתאונה, הוא אמר שגם אליו התקשרו אז הוא נתן להם את הטלפון של אברהם (עמ' 99 ש' 7-10).

סיפרה כי כשהגיעו לאברהם הוא היה מופתע ולא ידע כלום, חיכו לשוטר, אח"כ ירדו ושוחחו עם השוטר שאמר להם שהוא דרס מישהי ושאסור לו לדבר (עמ' 99 ש' 20-21).

איציק סוליימנוב

אחיו של נאשם 1, גר ברמלה, דלת מולו.

העיד כי באותו ערב התקשר אליו חוקר בשם מתן ושאל אותו אם יש לו רכב שברולט והאם הרכב הזה היה ברמלה והיה מעורב בתאונת פגע וברח.

הוא אף שאל אם יש להם עוד רכב כזה והוא השיב כי לאחיו יש גם רכב כזה ומסר לשוטר את מספר הטלפון של אחיו.

כאשר סיפר לאברהם, הוא היה מאוד מופתע ואמר שהם טועים.

הגיעו שוטרים שבחנו את הרכב, ואחד השוטרים אמר להם שהרכב הזה מואשם שפגע במישהי (עמ' 102 ש' 26).

מסר כי השוטר הדגיש שמדובר במישהי ואמר לו שהוא יותר לא יכול לדבר.

נאשם 2

העיד כי נאשם 1 עבר עם רכבו ברחוב, עצר את האוטו ושאל אותו לאיפה הוא הולך, הוא השיב לו שלאזכרה במסעדת "ירושלים" והוא הציע לקחת אותו.

סיפר כי בכל מהלך הנסיעה היה עם הראש למטה וחיפש את מספר הטלפון של המקום על מנת לדעת איפה זה, פתאום כשהיו קרובים נאשם 1 אמר לו לרדת ויותר מזה הוא לא יודע שום דבר.

לגבי מצבו הרפואי, העיד כי הוא לא שומע באוזן ימין ובאוזן שמאל שומע רק חצי והגיש מסמכים רפואיים נ/1. ציין כי לא שמע בגלל שלא היה עם אוזניה, אבל לא בטוח לגבי זה (עמוד 114 שורות 24-28).

אישר כי זו חתימתו בת/3 והכחיש את חתימתו בת/2 (עמ' 110 ש' 26-27)

לא זוכר אם הייתה מוזיקה חזקה והעיד כי בדרך לא שוחחו אחד עם השני (עמ' 111 ש' 3-4)

סיפר שלא ראה אדם שהרים את היד וניסה לסמן לנאשם 1 שהוא דרס הולכת רגל.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדויות עדי התביעה וההגנה, התרשמתי מהופעת העדים לפני ועיינתי במסמכים אשר צורפו, שוכנעתי, כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את יסודות העבירות ביחס לשני הנאשמים בכתב האישום ואנמק:

נאשם מספר 1

לאור הודעתו של ב"כ נאשם מס' 1 על כך שהמחלוקת היא רק באשר למודעות של הנאשם לעצם הפגיעה בלבד (ראה עמ' 119 ש' 10-11)

סעיף 64א לפקודת התעבורה קובע:

- 64א. (א) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, אשר היה עליו לדעת כי בתאונה נפגע אדם או עשוי היה להיפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק עזרה, דינו - מאסר שלוש שנים.**
- (ב) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה, או עצר כאמור ולא הזעיק עזרה, דינו - מאסר שבע שנים.**
- (ג) נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נגרמה לאדם חבלה חמורה או שבה נגדם, ולא עצר או לא הזעיק עזרה כאמור בסעיף קטן (ב), דינו - מאסר 14 שנים.**
- (ד) החליט בית המשפט להטיל על אדם עונש מאסר לפי סעיף קטן (ב) או (ג), לא ייתן עליו צו מבחן, אלא מטעמים מיוחדים שיירשמו, ולא יטיל עליו מאסר על-תנאי בין כעונש יחיד ובין כעונש נוסף.**
- (ה) בסעיף זה, "הזעיק עזרה" - הושיט עזרה מתאימה בהתאם לנסיבות המקרה ולמקום התאונה, ובכלל זה, בהתאם לנסיבות המקרה, הזעיק את גופי ההצלה המקצועיים הנחוצים למקום התאונה, המתין ליד הנפגע עד להגעתם, דאג למניעת כל נזק נוסף לנפגע ככל יכולתו והגיש לנפגע עזרה ראשונה אם ביכולתו להגישה על פי הכשרתו.**

בע"פ 4311/14 "אשר אבוטבול נ' מ.י" נקבע:

"במסגרת החוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 101), התשע"ב - 2011 (להלן: תיקון 101), עודכנה העבירה של הפקרת נפגע לאחר תאונת דרכים, וכונן מדרג ענישה בהתאם ליסוד הנפשי שנלווה לביצוע העבירה. פקודת התעבורה בנוסחה לאחר תיקון 101 מבחינה בין עבירת הפקרה שנעשית כאשר היה על הנוהג ברכב לדעת כי נפגע אדם או עשוי היה להיפגע אדם בתאונה, כלומר - תוך ידיעה בכוח בלבד (סעיף 64א(א)), לבין עבירת הפקרה בה מתקיימת מודעות בפועל לגבי פגיעה באדם (סעיף 64א(ב)). בנוסף, קשר תיקון 101 לפקודה בין מדרג הענישה לבין תוצאות התאונה".

מודעות לפגיעה

תיקון 101 לפקודת התעבורה, תיקן את היסוד הנפשי הנדרש להוכחת סעיף 62א(ב) לפקודה. כך נאמר בדברי ההסבר

לחוק:

"בתאונה שבה נפגע אדם ולא עצר או לא הזעיק את העזרה המתאימה יהיה שבע שנות מאסר סעיף 64א(ב) המוצע. עבירה זו היא עבירה שהיסוד הנפשי הנדרש לה הוא מודעות, הן לטיב ההתנהגות והן להתקיימות של נסיבות העבירה יסוד נפשי זה כולל לפי הדין גם עצימת עיניים".

בע"פ 6864/14 "לואי ענאש נ' מ.י.",

"....סעיף 64א(ב) עניינו בהפקרת אדם במודעות; קרי: כאשר עבירת ההפקרה נעברה תוך מודעות או עצימת עיניים בהתייחס לכך שבתאונה נפגע אדם (ידיעה בפועל). ואשר לסעיף 64א(ג), אין חולק כי עניינו בהפקרת אדם בנסיבות מחמירות - שבהן בתאונה נ ג דם או שנגרמה לו חבלה חמורה (ראו דברי השופט צ' זילברטל בעניין פראן בסעיף 8, דברי השופט א' חיות בעניין גורמזנו בסעיף 7, ודברי ההסבר להצעת החוק). גם אין עוררין, שכמו בסעיף קטן (ב) שאליו הוא מפנה, נדרשת אף בסעיף קטן (ג) מחשבה פלילית מסוג מודעות (ובכלל זה עצימת עיניים) למעשה ההפקרה; אלא שדעתי היא שסעיף קטן (ג) דורש מודעות גם לכך שבעת ההפקרה נ ג דם או שסבל מחבלה חמורה".

ברע"פ 5858/10 "שלמה אדר נ' מ.י." התייחס ביהמ"ש למודעות של נהג באירוע תאונה, על סמך נתונים אובייקטיביים וסובייקטיביים.

ת"פ (ב"ש) 40130-06-12 "מ.י. נ' חיים אשר משה אלון"

"נותר לברר קיומו של היסוד הנפשי בעבירה, המתמקד ב"ידיעה" צדק בית המשפט קמא כאשר בחן את קיומה של ידיעה זו על בסיס כלל הנסיבות שנפרשו בפניו. שהרי דבר הנתון ללבו של אדם פנימה, אין להוכיחו אלא על דרך התחקות אחר ראיות נסיבתיות, התנהגות ונתונים חיצוניים (ע"פ 502/73 שוורצברג נ' מדינת ישראל, פ"ד כט(1) 202, 206)".

להלן ההוכחות הרלוונטיות בעניין שהובאו לפני:

הסרטונים:

התאונה צולמה במצלמות האבטחה של קניון עזריאלי ברמלה והסרטונים נמסרו ע"י הקב"ט עת/2. ישנם 3 סרטונים מזוויות שונות.

בסרטון 128 ניתן לראות באופן ברור הולך רגל חוצה במעבר חצייה משמאל לימין וכאשר הרכב מגיע למעבר החצייה, הוא אינו מאט או עוצר לפני מעבר החצייה, פוגע בהולכת רגל שנמצאת כבר בסיום החצייה וממשיך בנסיעה. ניתן לראות בסרטון, אור אדום אחורי של בלם הרכב נדלק.

בסרטון 100 נראית התאונה מזווית אחרת. הרכב מתקרב למעבר חצייה, הולכת הרגל חוצה את הכביש משמאל לימין ורואים את הרכב מתקרב למעבר החצייה כשהולכת הרגל כבר בסופו. הרכב ממשיך בנסיעה מבלי להאט או לעצור, פוגע בהולכת הרגל עם חזית צד ימין של הרכב לקראת סוף החצייה של הולכת הרגל וממשיך בנסיעה. ניתן להבחין

שהרכב סוטה קצת שמאלה במקביל לפגיעה, ויוצר רושם שהוא מנסה להימנע מהפגיעה, ממשיך בנסיעה, עולה על המדרכה שמסביב לכיכר, מאט וממשיך בנסיעה. עוד ניתן להתרשם, כי האנשים אשר נכחו במקום האירוע מבחינים בפגיעה ומסמנים לנהג הרכב. ניתן לראות כי התנועה אחרי הרכב עוצרת.

סרטון 132 לא מתייחס לתאונה עצמה אלא לרגע הורדת נאשם 2 מהרכב.

מסקנות הבוחן:

הבוחן הגיע למסקנה כי התאונה יכולה להימנע וכי ניתן היה להבחין בהולכת הרגל.

הבוחן ערך דו"ח **5/ת** ובו מפורטים הממצאים ומסקנותיו. הבוחן ערך את ניסוי שדה הראיה באמצעות ניידת משטרה מסוג טויוטה מספר 10800, מאחר והרכב הפוגע עזב את מקום התאונה **ועת/9** דימה את הולך הרגל בניסוי. הבוחן קבע כי ניתן להבחין בהולכת רגל במרחק של 37.8 מ'.

הבוחן הסביר **בת/24** כיצד קבע את מהירות הרכב הפוגע ואת מיקומה של הולכת הרגל במעבר החצייה (עמ' 39 ש' 6-8) וכיצד ידע מתי ואיפה הייתה הולכת הרגל במעבר החצייה (עמ' 39 ש' 3-8).

במסקנותיו קבע הבוחן, כי נאשם מס' 1 נהג ברכב נשוא האישום, פגע עם חזית צד ימין בהולכת רגל שחצתה במעבר חצייה משמאל לימין וכי על פי סרטון אבטחה, מהירות הרכב עובר לתאונה הייתה 43.2 קמ"ש, זמן שהיית הולכת הרגל במעבר החצייה היה 2.2 שניות, הרכב היה במרחק של 26.4 מטר ממעבר החצייה, כאשר הולכת הרגל החלה לחצות את מעבר החצייה, מרחק העצירה הנדרש לרכב במהירות של 43.2 קמ"ש הוא 23 מטר, כך שאם הנהג היה מגיב מיד כאשר הולכת הרגל החלה לחצות במעבר החצייה היה נעצר במרחק של 3.4 מטר לפני מעבר החצייה ומונע את הפגיעה בהולכת הרגל.

הבוחן הסביר, כי בסרטון 100 ניתן לראות כי הנהג סוטה שמאלה, כדי להימנע מפגיעה בהולכת הרגל ולאחר מכן סוטה ימינה על אי התנועה וממשיך ישר (עמ' 41 ש' 2-8). הבוחן הוסיף כי ניתן להתרשם מהצילומים, כי אף רכב אחר לא סוטה שמאלה כאשר הוא מגיע למעגל התנועה, ההפך, הוא צריך להטות את הרכב ימינה כדי להשתלב במעגל התנועה (עמ' 54 ש' 17-20).

הבוחן הסביר כי מדובר בתאונה בה הולך הרגל חצה מצדו השמאלי של הרכב, כלומר, הצד הקרוב יותר למושב הנהג.

לעניין הטענה של הנאשם כי לא הרגיש בהולכת הרגל כאשר פגע בה, מסר הבוחן כי לא סביר שנהג נוסע ופוגע בעוצמה במהירות של 43.2 קמ"ש בהולך רגל ששוקל 60 קילו לערך ושלא ישמע את רעש החבטה ולא יראה את הולך הרגל נפגע ועף ימינה או שמאלה. **"זה לא היה נראה לי סביר. אני הטחתי את זה בפניו והוא מבחינתו לא ראה ולא שמע"** (עמ' 42 ש' 13-16).

הבוחן בדק את הרכב ומצא מעיכה על גבי כנף קדמי ימני מימין לשמאל, מרכז הנזק 0.50 מ' מהחזית ו-0.70 מ' מהקרקה, נזק מעכתי לכנף קדמי ימני מימין לשמאל מרחק 0.36 מ' מהחזית, גובה 0.80 מ' מהקרקה וסמוך לנזק ניפוץ פנס חזית צד ימין.

לסיכום, הבוחן הגיע למסקנה כי התאונה הייתה נמנעת וכי ניתן היה להבחין בהולכת הרגל כי ניתן היה גם לראות וגם לשמוע את הפגיעה.

הנני מקבלת קביעתו של הבוחן המסתמך על ידע מקצועי וניסיון, כמו כן, לא הובאה בפני חו"ד מומחה מטעם ההגנה כך שקביעתו של הבוחן לא נסתרה.

הודעות הנאשם מס' 1 :

בהודעה מיום 23/11/16 שעה 20:43 (ת/9) לאחר היוועצות עם עו"ד דן באומן, מסר הנאשם כי לא שמע ולא הרגיש כלום ואם היה מרגיש היה עוצר ועוזר לנפגע.

בהודעתו אמר כי נודע לו על הפגיעה בהולך רגל כשהמשטרה התקשרה אליו והוא מסר "לא ראיתי אף אחד" ואף לא הבחין בהולך רגל במעבר חצייה. כמו כן, ציין כי לא שמע ולא הרגיש דבר.

יחד עם זאת אישר הנאשם כי תנאי מזג האוויר, הראות ומצב הכביש היה בסדר, "כן היה בסדר. רואים טוב. כביש יבש" (ש' 30).

הנאשם אישר כי הבחין במעבר חצייה "כן ראיתי. אני יודע שיש מעבר חצייה" (ש' 34), וכי הבחין במעבר החצייה טרם התאונה (ש' 33-34). כמו כן, הנאשם אישר כי היו לו נזקים באוטו ובין היתר מכה מצד פנס ימין, אם כי לטענתו הם נגרמו לפני האירוע (ש' 38-39) וזאת מבלי לפרט את תאריך ה"מכה".

הנאשם הכחיש לאורך כל החקירה שהוא ראה, הבחין, פגע, הרגיש או שמע את הפגיעה. יחד עם זאת, מחקירתו עולה כי הוא היה מרוכז בכביש, הבחין במעבר חצייה והבחין בתמרורים. מהסרטונים ומהודעתו עולה, כי הראות הייתה טובה והמקום היה מואר בתאורת רחוב, אולם במהלך כל החצייה של הולכת הרגל, שהתרחשה מול רכבו, לטענתו לא הבחין בהולכת הרגל.

הנתונים האובייקטיביים כפי שפירטתי לעיל, לא מתיישבים עם טענת הנאשם כי לא הבחין בהולכת הרגל ומצביעים על כך שנאשם מס' 1 לא יכול היה שלא להבחין, לראות, להרגיש ולשמוע את הפגיעה.

בהודעתו מיום 27/11/16 בשעה 9:43 (ת/11) שנגבתה לאחר היוועצות עם עו"ד נבולסי.

הנאשם ממשיך בגרסתו כי לא ראה, לא הרגיש ולא הבחין בהולכת הרגל וכשעומת מול צילומי התאונה זיהה את רכבו, זיהה בסרטון את הפגיעה בהולכת רגל עם רכבו ולא היה לו מה להוסיף, אמר כי ייתכן ולא ראה את הולכת הרגל כי ייתכן ודיבר עם נאשם 2.

בהמשך חקירתו הנאשם הפסיק לענות על השאלות ושמר על זכות השתיקה.

בחקירה זו לאחר שהעד עומת עם צילומי התאונה וסטיית הרכב בעת הפגיעה, הוא בוחר לענות על שאלות מסוימות ולשאלות הקשורות לעצם הפגיעה ומתמקדות בפעולותיו המצביעות על ידיעה על הפגיעה, הוא בחר או שלא לענות, או

שאינן לו מה להוסיף או ששומר על זכות השתיקה.

כך למשל, כאשר התבקש להתייחס לסרטון התאונה ולסטייתו שמאלה כדי להימנע מהפגיעה.

אוסף כי הנאשם מאשר שנסע במהירות של 20 קמ"ש, דבר שאפשר לו יותר זמן להבחין בהולכת הרגל, (וביחוד שהחצייה הייתה משמאל לימין והולכת הרגל הייתה זמן ארוך יותר בכביש) אולם ממשיך בגרסתו כי לא הבחין בהולכת הרגל (עמ' 3 ש' 53-59).

פרט נוסף, העד מסר כי "יש לו הרגשה" שהולכת הרגל לא חצתה במעבר חצייה כאשר החוקרים מבקשים לקבל הסבר הוא עונה **"אין לי מה להגיד"** (עמ' 4 ש' 87-88).

בש"פ 6293/18 "קאיד אבו סרחאן נ' מ.י."

"לכל האמור יש להוסיף את שתיקתו של העורר בחקירתו במשטרה לאחר שהוטחו בפניו חלק מן הראיות. הלכה היא כי שתיקתו של נאשם בחקירה עשויה לשמש כחיזוק לראיות התביעה נגדו. הטעם לכך הוא כי בחירת הנחקר לשתוק במהלך החקירה אינה עולה בקנה אחד עם חפותו. ההנחה היא שאדם חף מפשע יחפוץ למסור גרסה לשם הפגת החשדות המועלים נגדו. על כן, בהיעדר טעמים סבירים ומשכנעים להחלטתו לשמור על זכות השתיקה, תהווה השתיקה ראיית חיזוק לראיות נגדו, גם הנסיבתיות שבהן (וראו: בש"פ 2751/18 מדינת ישראל נ' אבו עסא, [פורסם בנבו] פסקה 17 (1.5.2018))."

הימנעות של נאשם לענות על שאלות קריטיות בחקירתו, ושמירה על זכות השתיקה, מחזקות את גרסת התביעה שהנאשם ידע על הפגיעה.

בחקירתו בבית המשפט מסר הנאשם:

ש. אתה רואה אורות ברקס דולקים?

ת. עובד אור אדום שלי.

ש. אתה רואה אור ברקס?

ת. כן.

ש. אני אומרת לך שלא רואים אתה מסכים איתי.

ת. כן.

ש. ב- 17.50.50 אתה כבר פוגע בה, אור ברקס לא דולק, וממש לאחר הפגיעה אור ברקס פועל. למה בלמת אם לא ראית אותה ולא הרגשת את הפגיעה? למה לחצת על הברקס בשנייה אחרי שאתה פוגע בה?

ת. שאלות קשות. לחצתי על הברקס כי הייתי צריך ללחוץ על הברקס כדי לא לנסוע מהר". (עמ' 87 ש' 11-20).

הסברו של הנאשם לא מתיישב עם טענתו כי הוא נסע במהירות של כ- 20 קמ"ש.

ובהמשך מסר:

"ש. אתה מכיר את הכביש הזה.

ת. בטח.

ש. מכיר את הכיכר הזו?

ת. כן.

ש. אתה נוסע שם הרבה.

ת. כן (עמ' 83 ש' 3-8)

לנאשם 1, אין הסבר מניח את הדעת מדוע עלה על הכיכר כפי שתועד בסרטון ולחץ על הברקס, אם מדובר באדם אשר ראה את הדרך, מכיר את המקום ולדבריו לא היה עסוק בדבר נוסף מעבר לדרך בעת הנהיגה. כמו כן, לא ברורה טענת ב"כ הנאשם כי הסטייה נגרמה בשל תווי הדרך ותנאיה

(עמ' 6 ש' 21-22)

חשוב להדגיש, כי לא מדובר ברכב מסוג משא כבד כגון משאית או אוטובוס אלא ברכב פרטי, בו מרגישים כל תזוזה וכל אבן.

מכל הנתונים הנ"ל, אינני מקבלת גרסת הנאשם כי לא הבחין בהולכת הרגל ולא ידע, לא שמע ולא הרגיש בתאונה.

מחומר הראיות שהובא לפני, מצאתי כי הנאשם פגע בהולכת רגל, באופן שלא מתיר ספק שהבחין בה, לא עצר והמשך בנסיעתו.

מהנתונים האובייקטיביים שהובאו לפני ובעיקר מהסרטונים עולה כי הוא היה בקרבה של ממש למעבר החצייה, כאשר הולכת הרגל עוד הייתה באמצע מעבר החצייה, לא האט ולא עצר, כל זה יחד עם העובדה שמיד לאחר הפגיעה נאשם 1 סטה קלות שמאלה עם רכבו לכיוון מרכז הכביש ועלה על המדרכה שסביב הכיכר במקום לנסוע בתווי הדרך, כשעוד נדלק אור אדום של הבלם.

מהנתונים הסובייקטיביים עולה כי הנאשם נסע במהירות איטית של 20 קמ"ש, התקרב למעבר חצייה, הבחין במעבר החצייה ובתמרומים המורים על מעבר חצייה כשהוא מואר, כאשר הולכת הרגל נמצאת בתוך מעבר החצייה וכן, ציין בת/9 "כן היה בסדר. רואים טוב. כביש יבש" (ש' 29-30) על אף שהיה מדובר ביום גשום כפי שטען בא כוחו.

הנאשם מתעמת עם הסרטון ומאשר שהוא רואה את הולכת הרגל ואת רכבו פוגע בה ובשלב זה מתחיל לשמור על זכות השתיקה מבלי לתת הסבר לתאונה, לפגיעה ולהתנהגותו בכביש. ההכחשה בנוגע למודעתו לתאונה הינה כללית וסתמית, והנאשם לא מוסר הסבר המניח את הדעת בנוגע לנתונים שהוצגו לפניו.

מהתרשמותי הישירה מהנאשם והנימוקים לעיל, שוכנעתי כי הנאשם אכן ידע באופן ברור וודאי שפגע בהולכת הרגל והמשיך את נסיעתו באופן רגיל.

מנסיבות המקרה כפי שהובאו בחומר הראיות, עולה כי הנאשם היה מודע היטב לפגיעה ולכל הפחות התנהגותו הינה בגדר עצימת עיניים.

סתירות נאשם מס' 1:

מעבר לכל צורך, אוסיף כי בגרסאות הנאשם סתירות הן בהודעות שמסר במשטרה והן בעדותו לפני.

פעם מסרבמשטרה (9/ת) כי יצא מהעבודה בתל אביב וכי עובד כשומר בקניון רמת גן ומשם נסע לחבר באור יהודה ולאחר מכן נסע לרמלה (ש' 6-8).

גם בבית המשפט מסר כי נסע מתל אביב לאור יהודה ולאחר מכן לרמלה: **"נסעתי מתל אביב לאור יהודה, חזרתי מאור יהודה לרמלה, פתאום ליד בית משפט ברמלה ממול פגשתי את משה..."** (עמ' 76 ש' 27-28)

לאחר מכן כשנשאל לגבי הנושא סתר את עצמו:

"ש. סיפרת במשטרה שיצאת ביום התאונה מהעבודה בקניון רמת גן בשעה 12:30.

ת. אני לא מזמן עבדתי בקניון רמת גן, פיטרו אותי ועכשיו אני לא עובד.

ש. קמת בבוקר ביום התאונה, לאן נסעת?

ת. אני קמתי בבוקר, הייתי באור יהודה, אחרי זה בתל אביב ואחרי זה הגעתי לרמלה, ראיתי את החבר משה, עצרתי לו, עשיתי לו מצווה ולקחתי אותו טרמפ למסעדת ירושלים.

ש. אתה סיפרת בחקירה שלך במשטרה שאתה עבדת כשומר בקניון רמת גן ושבעה 12:30 יצאת מהעבודה. אז אני שוב שואלת, מתי אתה אומר אמת, עכשיו או אז? יצאת או לא יצאת מהעבודה.

ת. אני נסעתי מרמת גן והגעתי....

ש. אז היית ברמת גן?

ת. כן.

ש. אבל עכשיו אמרת שנסעת לאור יהודה. אני לא מצליחה להבין. אני שאלתי אותך לאן קמת בבוקר ונסעת? אמרת שנסעת לאור יהודה"

ת. אני אומר לכם בקיצור שאם הייתי מרגיש את הפגיעה הייתי עוצר ועוזר. אני לא בנאדם כזה, אני בנאדם ישר, אני מאמין באלוהים (עמ' 79 ש' 7-21)

ולאחר מכן חזר על גרסתו הראשונה:

ש. לפני שחזרת מרמלה, איפה היית?

ת. באור יהודה.

ש. לפני אור יהודה איפה היית?

ת. אור יהודה הייתי, תל אביב וחזרתי לרמלה, ראיתי את משה ועשיתי לו מצווה (עמ' 9 ש' 30-32 ועמ' 80 ש' 1)

הנאשם בעדותו בבית משפט ובמשטרה, סתר את עצמו מספר רב של מספרים בנוגע למקום הימצאותו לאחר הפגיעה

בעדותו במשטרה **ת/9** מסר:

"את החבר השארתי בלחם והמשכתי לנסוע בכיוון של הביתה" (ש'11), ואח"כ באותה חקירה אמר "טעיתי במספר אחד כי הייתי בסופר" (ש' 16)

מה עשה בזמן התאונה

בעדותו במשטרה **ת/11** מסר:

"ש. האם היית עסוק בדבר מה אחר פרט לנהיגה ולכן לא הבחנת בהולכת הרגל אשר חצתה במעבר החצייה

ת. לא יודע" (ש' 9-10)

"ש. מדוע לא ראית הולכת הרגל אשר חצתה במעבר חצייה

ת. לא יודע אי דיברתי עם משה יכול להיות שלא שמתי לב כי דיברתי עם משה. זה פעם ראשונה קרה לי דבר כזה" (ש' 24-26).

ובהמשך מסר :

"ש. האם היית עסוק בדבר מה אחר פרט לנהיגה בזמן התאונה

ת. לא" (ש' 52-53)

ש. האם דיברת עם הנוסע שהיה עמך ברכב בזמן התאונה

עמוד 15

ת. לא (ש' 56-57)

כשנשאל מה עשה במהלך הנהיגה בבית משפט השיב:

"ת. הסתכלתי לדרך.

ש. כל הזמן?

ת. כן" (עמ' 83 ש' 22-25)

"ש. אתה דיברת עם מי שנסע איתך ברכב בזמן הנסיעה.

ת. כן. הוא שאל אותי מה נשמע, מה עניינים, אמרתי לו בסדר.

ש. בעדות הראשונה שלך אמרת שלא דיברת איתו מפנה לשורה 57 בעדות הראשונה, בעדות השנייה פתאום אמרת שיכול להיות שלא שמת לב כי דיברת עם משה.

ת. אז דיברתי איתו" (עמ' 84 ש' 1-5)

ש. למה לא ראית אותה. אם ראית את מעבר החציה, ואם ראית את הכיכר, למה לא ראית את

האישה חוצה את הכביש.

ת. אולי הייתי עסוק יותר בדיבורים, לא יודע (עמ' 84 ש' 31-32 ועמ' 85 ש' 1)

"ש. למה זזת עם הרכב שמאלה וימינה, עשית זיגזג עם האוטו.

ת. הייתי עסוק אולי בדיבורים אז ההגה קצת זז" (עמ' 86 ש' 8-9)

בעדותו במשטרה נשאל היכן היה כשהקצין משטרה התקשר אליו **ת/11:**

"ש. מדוע כאשר ק' המשטרה התקשר אליך לשאול מה מס' הרכב שלך אמרת לו שאתה בבית ותרד למטה לבדוק את מס' הרכב

ת. כן כשהייתי בבית הוא התקשר אליי. ואז ירדתי ואמרתי לו את מס' הרכב. אח"כ הוא אמר שהוא בא לראות את האוטו.

ש. ק' המשטרה טוען כי כשאמרת לו את מס' הרכב שלך שנית את הספרה האחרונה לספרה 2 מדוע

ת. לא. כשאני הייתי בסופר הוא התקשר גם ואני אמרתי לו את המס' בעל פה וטעיתי בפעם השנייה לא טעיתי. (ש' 73-76)

נוכח הסתירות הנ"ל, לא ניתן לסמוך על גרסתו של נאשם מס' 1 שכל פעם משנה גרסתו.

אוסף, כי לא נשמט מעיוני טענות ב"כ הנאשם בסיכומיו, לענין גביית עדויות בשטח, אלא שמהנאשם נגבו 2 הודעות בתאריכים שונים.

באשר לטענות ב"כ נאשם מס' 1, בענין מהירות נסיעתו של הנאשם, אציין כי אימצתי את גרסתו של הנאשם שהוא נסע במהירות של 20 קמ"ש וממילא לא מאשימים אותו כי התאונה נגרמה בשל המהירות.

לא מצאתי ממש בטענות ב"כ הנאשם לענין מחדלי חקירה, אי גביית עדויות של אנשים שהיו בשטח ושל האדם שמסר את מספר הרכב, הרי אין מחלוקת לגבי זיהוי הרכב ואין חולקים כי הנאשם מסר לשוטר קליש (ע/6), את מס' הרכב עם טעות בספרה האחרונה בלבד.

כמו כן, לא מצאתי כי מסירת מספר שגוי של הרכב על ידי הנאשם יש בה כדי להסיק את ידיעתו לענין הפגיעה, כי בסך הכל הנאשם טעה בספרה אחת והסביר את הסיבה למסירת המספר השגוי והוא גם אינו מכחיש את מעורבותו באירוע.

מה גם שהנאשם לא מואשם במסירת פרטיים שגויים/כוזבים, כך שלא מצאתי ממש בטענת התביעה בענין זה.

לא ראיתי צורך להתייחס למחלוקת לענין זהות הנפגעת, לאור כלל הראיות שהוצגו לעיל.

התביעה לא הוכיחה שהנאשם ידע כי הולכת הרגל היא אישה. כמו כן, לא קרסה עדותו של נאשם מס' 1 כי שמע שמדובר בהולכת רגל מפי השוטר בטלפון.

לאחר שבחנתי כל הנתונים הנ"ל והנימוקים שפרטתי לעיל מצאתי להרשיע את נאשם מספר 1 בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום: הפקרה אחרי פגיעה, נהיגה רשלנית אשר גרמה לתאונה דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש ואי ציות לתמרור.

נאשם 2

על פי כתב האישום, נאשם מס' 2 מואשם בסעיף 1א64 לפקודת התעבורה, כאמור בכתב האישום:

"במעשיו המתוארים לעיל, נסע הנאשם 2 ברכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם ולא התקשר לגופי ההצלה הנחוצים ולא הזעיקם למקום התאונה, בהקדם האפשרי בנסיבות הענין".

ב"כ נאשם מס' 2 הצטרף לכפירתו המקורית של נאשם מס' 1 וכפר בעובדה כי ידע על הפגיעה, חש, ראה או הבחין בה. לדבריו, נאשם 2 היה כנוסע ברכב ומצבו הבריאותי לא מאפשר לו לשמוע והוסיף כי בכל כתב האישום לא מייחסים לנאשם 2 ידיעה על התאונה או על הפגיעה.

סעיף 1א64 לפקודת התעבורה קובע:

"נוסע ברכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם חייב להתקשר לגופי ההצלה הנחוצים ולהזעיקם למקום התאונה, בהקדם האפשרי בנסיבות העניין, אלא אם כן נוהג הרכב עצר והזעיק עזרה, בנסיבות כאמור בסעיף 64א(ב) או (ג); העובר על הוראה זו, דינו - מחצית העונש הקבוע בסעיף 64א(ב) או (ג), לפי העניין; הוראות סעיף זה לא יחולו על קטין שטרם מלאו לו 16 שנים".

ת"פ (חי') 7747-06-15 "מ.י.נ' אביאל אלקבס":

"חובתו של נוסע הינה מצומצמת יותר מזו של הנהג אך תכלית החובה הינה זהה - הגנה על הערך של שלמות גופו של אדם והטלת חובה על נוסע הרכב כלפי נפגע התאונה. כפי שצוין בע"פ 4311/14 אבוטבול נ' מ"י, [פורסם בנבו], 20.5.15, ס' 1א64 מתמקד הן ביכולת נוסע הרכב להשפיע על מצבו של נפגע העבירה בדרך של הזעקת עזרה, אך גם ביכולתו של הנוסע להשפיע על הנהג בסמוך לאחר התאונה"

נאשם מס' 2 נסע ברכבו של נאשם מס' 1 (עמ' 108 ש' 14-15).

אישר כי ישב בעת התאונה באוטו ליד הנהג.

"ש. ...איפה ישבת באוטו?"

ת. קדימה, ליד הנהג". (עמ' 113 ש' 30-31)

"ש. ביום הארוע נסעת עמו באוטו שלו בשעה 18.20 ?

ת. כן". (עמ' 114 ש' 11-12)

כך שאין מחלוקת שנאשם מספר 2 נסע עם נאשם מספר 1 ברכבו ובכיוון כפי שצוין בכתב האישום.

טענתו העיקרית של נאשם מספר 2 הינה, כי הוא לא ידע על הפגיעה, חש, ראה או הבחין בה והוא לא מואשם ב"ידיעה" לקרות התאונה.

זה המקום לציין, בסעיף 6 לכתב האישום התייחסה התביעה באופן מפורש לידיעתו של נאשם 2 לתאונה ולפגיעה, כאשר בסיפא הסעיף נרשם, "בחלוף מספר מטרים הוריד נאשם 1 את נאשם 2 אשר הבחין אף הוא בנפגעת ובתאונה, והמשיכו כל אחד לביתו".

מההוכחות שהוצגו לפני בעניין נאשם 2 עולה התמונה הבאה:

לעניין מודעתו למתרחש בנסיעה

בעניין היסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו אפנה לת"פ (ב"ש) 40130-06-12 "מ.י. נ' חיים אשר משה אלון":

"עוד נאמר בדברי ההסבר להצעת החוק, כי גם עבירה לפי סעיף 1א64 היא עבירה שהיסוד הנפשי הנדרש לה הוא מודעות, ויכול שיהיה גם עצימת עיניים".

לטענת הנאשם, בעת הנסיעה היה עם הראש למטה כל העת ולכן לא ראה ולא שמע את הפגיעה. הנאשם סתר את עצמו:

טען **"לא ראיתי שום דבר סה"כ 200 מטר נסעתי"** (ת/10 ש' 34-33).

אולם מהסרטונים ודו"ח הבוחן, התאונה התרחשה מול עיני הנהג (נאשם מס' 1) והנוסע (נאשם מספר 2) שישב לידו.

הרכב פגע בהולכת רגל עם חזית צד ימין של הרכב והולכת הרגל הוטחה קדימה וימינה, כלומר בצד בו ישב נאשם מס' 2.

כפי שציינתי לעיל, הבוחן ציין כי לא נראה לו סביר שנהג שפוגע בעוצמה במהירות של 43.2 קמ"ש בהולך רגל ששוקל 60 קילו לערך, לא ישמע את רעש החבטה ולא יראה את הולך הרגל נפגע ועף ימינה או שמאלה. **"זה לא היה נראה לי סביר. אני הטחתי את זה בפניו והוא מבחינתו לא ראה ולא שמע"** (עמ' 42 ש' 16-13). קביעתו של הבוחן ביחס לנאשם מס' 1 יפה גם היא לנאשם מס' 2 שישב לצדו של הנהג.

לא הובאה בפני כל חו"ד הסותרת קביעה זו.

נאשם מס' 2 טען לאורך כל הדרך כי לא שמע, לא הרגיש, לא ראה ולא הבחין בפגיעה בהולכת הרגל, אולם מדברי נאשם 2 בהודעתו במשטרה (ת/10) עולה, כי הנאשם הרגיש את אופן נסיעתו של נאשם מס' 1 **"נוסע רגיל הבן אדם"** (ש' 20-19), **"לא נכון אדוני. הוא נוסע רגיל"** (ש' 48-46) דבר זה אינו מתיישב עם הטענה כי לא הרגיש דבר.

נראה כי נאשם 2 אכן ראה והיה מודע לדרך ולמתרחש בה, **"חיפשתי את מספר הטלפון, פתאום היה קרוב..."** (עמ' 108 ש' 16). בעדותו במשטרה בת/10 אמר **"..הוא נוסע נוסע פתאום הגענו אמרתי לו תעצור."**

הנאשם טען לאורך כל הדרך כי לא שמע דבר והציג מסמכים רפואיים בדבר שמיעתו הלקויה (נ/1).

במהלך הדיון בבית המשפט הטלפון של הנאשם צלצל, הנאשם שמע את הצלצול וענה לטלפון (עמ' 109 ש' 23).

בחקירתו לפני הנאשם נשאל מס' שאלות והשיב:

"ש. אתה אותי שומע"

ת. כן (עמ' 116 ש' 13-12).

הנאשם נתן הסבר לכך שהיה עם מכשיר שמיעה בעת הדיון.

גם בעת התאונה, הנאשם ניהל שיח עם נאשם מס' 1 דבר המעיד על כך שהוא אכן שומע.

במהלך עדותו אמר הנאשם: **"רק שמעתי הנה הגעתי, רד"** (עמ' 114 ש' 5).

כאשר נשאל במשטרה **ת/10** אם שמע צעקות, השיב **"לא. אני לא מוכן להישבע"** (ש' 24)

נאשם 1 בהודעתו במשטרה **(ת/11)** נשאל ואמר :

"...יכול להיות שלא שמתי לב כי דיברתי עם משה..." (ש' 25)

וכן בבית המשפט, "ש. אתה דיברת עם מי שנסע איתך ברכב בזמן הנסיעה.

ת. כן. הוא שאל אותי מה נשמע, מה עניינים, אמרתי לו בסדר" (עמ' 84 ש' 1-2).

לעומת זאת הנאשם מס' 2 מסר בבית המשפט גרסה לא עקבית ומתחמקת:

ש. אתם בדרך דברתם אחד עם השני.

ת. לא.

ש. נכנסת לאוטו וכלום ?

ת. אמרתי אני רוצה לירושלים מסעדה, ישבתי הוא נסע.

ש. הוא לא שאל אותך מה שלומך ?

ת. לא זכור. יש לי ילד חולה.

ש. כשאני שואלת אותך אתה לא יודע או לא זוכר אם דברתם או לא דברתם?

ת. מאיפה אני יודע?

ש. אתה היית שם.

ת. לא יודע. לא זוכר.

ש. אברהם אומר שדברתם מה נשמע מה עניינים .

ת. אולי, אני לא זוכר. לא ידוע.

ש. אתה היית בתוך האוטו.

ת. ישבתי אולי בן אדם אמר מה נשמע, לא זוכר.

ש. אברהם אומר שכששאלו אותו איך לא ראית שהיתה תאונה, הוא אומר עם אחת שדיבר איתך ולא שם לב, ופעם אחת שהיתה מוזיקה חזקה ולא שם לב, אז מה היה ?

ת. לא זוכר. לא יודע. (עמ' 111 ש' 3-19)

אין המדובר במצב שהנאשם כלל לא שומע, יתרה מכך האישור הרפואי שצורף מעיד שיש לו שמיעה, אולם היא לקויה ולאור הנתונים העובדתיים הנ"ל, ניתן לקבוע כי אכן יכול היה לשמוע קול רגיל של בן אדם אדרבא פגיעה בדרגה כפי שתיאר הבוחן.

בנוסף, נוכח הסתירות שהועלו בין עדותו של נאשם מס' 1 לנאשם מס' 2 באשר לשיח שהתנהל ביניהם לא מצאתי לקבל טענתו לכך שלא שמע, ראה או הבחין בפגיעה בהולכת הרגל.

מעדותו במשטרה, **ת/10**, ניתן לראות כי הנאשם מתפקד באופן מלא ועצמאי ויוצא מביתו ללא עזרה.

כך למשל, הכין אוכל לברית של נכדו ביחד עם אשתו ובנו עד הבוקר "**בשביל ברית אני הכנתי אוכל לברית עם אשתי והילד שלי עד הבוקר**" (ש' 1-2),

"**..אני עובד שען בחנות..**" (ש' 4), "**מהחנות של יוסי ישבתי במונית שירות עד שהרמזור של בר אילן. ירדתי שם, למה ירדתי? אמרתי אם אני אסע במונית זה סיבוב גדול אני הולך ברגל. הלכתי ברגל כי זה כביש ישר סה"כ 200 מטר עד המסעדה. 300 מטר**" (ש' 8-10) כל אלה מעידים על כשירותו, עצמאותו וצלילותו.

עוד העיד במשטרה, "**הייתי אצל יעקב באולפן הקלטות... אני שר, היינו 3 אנשים נורמל**"

(ש' 29-30)

מהתרשמותי מנאשם מס' 2, מדובר באדם צלול ועצמאי, אשר מבין את המתרחש סביבו ובקו הבריאות, למעט שמיעה לקויה.

לאחר שבחנתי את כתב האישום והנתונים האובייקטיביים שהובאו בפני, מצאתי שהתביעה הוכיחה מעל כל ספק סביר את העבירה המיוחסת לנאשם מס' 2.

על כן מצאתי להרשיע את נאשמים מס' 1 ומס' 2 בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ט, 17 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.

